

Škola – konec stezky

13,5 km

Obrazová galerie

V jídelně základní školy je umístěna galerie obrazů pana učitele Bohuslava Hedvika, autora plánu naučné stezky, dlouholetého pracovníka ochrany přírody na Nadějkovsku. Je přístupná po domluvě s vedením školy. Za své obrazy místní květeny „Krásky Nadějkovska“ získal B. Hedvik v r. 1999 ocenění v soutěži Vesnice roku. O tom, kde bere inspiraci ke své tvorbě, vypráví v pověsti

O svěží myšlence:

V 17.století vlastnil prý zámek v Nadějkově hrabě Václav Kinský z Nadějkova, nejlepší šermíř Rakouska. V diplomatických službách dlel nějaký čas ve Francii, kdež nejlepším šermířem té doby stkvěl se markýz De Chateau-Loup (z Vlčího zámku). Tento pozval hraběte Kinského k sobě, by ho na souboj vyzval a velkou, v pořadí již jednadvacátou šermířskou trofej tím získal.

Prováděl hraběte po komnatách svého zámku a zjistil, že hrabě jest člověkem povahy jemné, zdrženlivého starodívčího chování. Pročež markýz takto hádal snadnost svého vítězství v budoucím souboji. Bláhově myslil, že zpupná surovost a touha po slávě, vlastnosti, kterými sám oplýval, jsou nejlepší zárukou vítězství.

I zavedl hraběte do kaple v podzemí zámku. V čele sklepení stál pustý kamenný kříž a kryptu spoře osvětlovalo malé okénko v její stěně. Z šera zasvítily dvě řady zubů nebožtíkův, kteří tu leželi v otevřených rakvích. Jejich zapadlé oční důlky bez zájmu hleděly v sklepní klenbu. V tom pohledu byla naprostá marnost a beznaděj. Tito nebožtíci byli vysušenými těly obětí soubojů markýze De Chateau-Loup, vlka v lidské podobě. Hraběti Kinskému se zdálo, že pohled dvaceti párů prázdných očí nebožtíkův ulpívá na něm, že si prohlížejí další oběť, dalšího svého soudruha. Jasně si uvědomoval, že sem byl pozván, aby v jednadvacáté rakvi ležel on sám.

Když vyšli ze sklepení na zámecký dvůr, markýz hraběte skutečně vyzval na souboj. Odmítnout takovou výzvu mezi šlechtici tehdá nebylo možné. Hrabě tedy výzvu přijal, stanovil si však podmínku, že si zajde

sám do kaple, aby tam před soubojem rozjímal. Markýz ochotně svolil, bláhově si myslil, že se to české hrabátko chce modlit v předtuše své blízké smrti. Hrabě však šel od jednoho nebožtíka k druhému, aby si na nich zjistil, jakým způsobem je markýz sprovodil ze světa. Příčina smrti byla u všech stejná – smrtící rána byla vedena shora přímo do srdce, což byl v šermu směr neobvyklý, překvapivý a zákeřný.

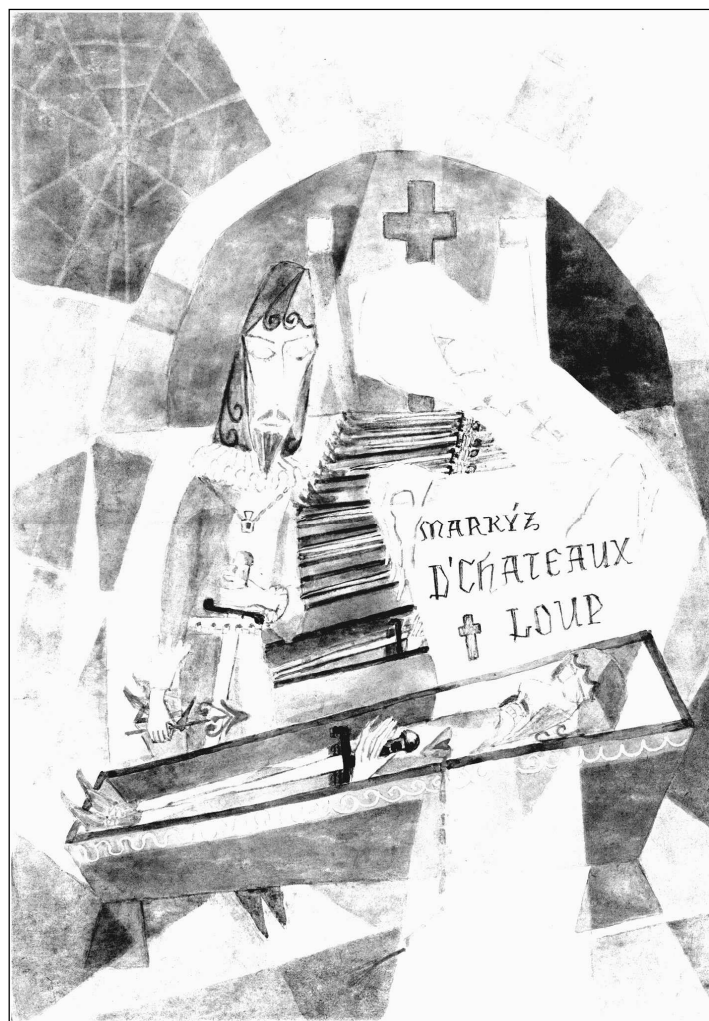
Souboj se konal navečer na louce před zámekem. Na trávu padala rosa. Z okolí vanula vůně sena, měsíc vycházel nad korunou temného platanu. Zpočátku si oba soupeři vzájemně ověřovali své síly a šermířské schopnosti. Markýz De Loup, jistý si svým vítězstvím, usoudil, že je této hry už dosti a že jest třeba vše rychle skončiti. Zaútočil proto svým osvědčeným způsobem, smrtící bodnou ranou, vedenou shora přímo na srdce protivníka.

Hrabě však byl na něj připraven a jako dobrý šermíř ránu odrazil. Odrazil ji i podruhé. Tehdy markýze obešla hrůza z tušení, že mu jde o život. Hrabě odrazil i jeho třetí ránu a sám přešel do útoku. Markýz, zasažen, klesl k jeho nohám. Než mu smrt navždy zavřela ústa, pravil: „Vy jste, pane hrabě, byl v té kapli, abyste viděl...“

„Ano, já jsem viděl,“ řekl hrabě.

Nápad podívat se do krypty, jakým způsobem markýz své protivníky sprovodil ze světa, nazvali historikové svěží myšlenkou, uskutečněnou s velkou odvahou.

A z příběhu je zřejmé, že smrtelně nebezpečnou situaci může přežít jen ten, koho v osudnou vteřinu napadne svěží myšlenka a má odvalu.

*Obrázek Bohuslava Hedvika:
Hrabě Kinský
rozjímal v kryptě*